

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Δια μηνος τρεεις . . . δραχ. 3
Δια μηνος εξι 6
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Δια μηνος τρεεις 4
Δια μηνος εξι 7
Οι μαθηται πληρωσκουσιν ευκολιας
χαριν την συνδρομην των κατα
μηνα δραχ. 1
Τιμη καταχωρησεως αγγελιων λε-
πτα 15 ο στιχος

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

(ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.)

Ουχ οι πολλοι, αλλ οι χρησιμα αναγνωσκοντες εισι σπονδαίω
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Αθηνησι, την 1 Νοεμβριου 1852.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοις Κ. Κ. διδασκαλοις και
τοις επιστάταις των Ταχυδρο-
μίων εν τη ημεραση.
Εν δε τη αλλοδαπη παρά τοις Κ. Κ.
Ελλην. Προξενιοις και τοις ιδι-
αιτέροις επιτρόποις του εκδότου.
Πησα δολοηφία ενεργείται δια
του Κ. Ιωάννου Αγγελιοπολου
Υπογράφου.
Εκδίδεται απεξ της εβδομάδος,
κατά Σάββατον.

ΠΕΡΙ ΛΑΒΥΡΙΝΘΩΝ.

Η λέξις Λαβύρινθος φαίνεται ότι είναι μάλλον ελληνικής
καταγωγής η, ως κοινώς υποθέτεται, αιγυπτιακής και παράγεται
πιθανόν, εκ του λάβιρος, σπερ έχει ετυμολογικήν σχέσιν πρὸς τὸ
λαύριαν λαβύρινθος δὲ σημαίνει, μέγα υπόγειον πολύπλοκον σπήλαιον,
πολλὰς καὶ δυσδιεξιτέτους ἔχον δόδους, ὡς αἱ τῶν μεταλλείων
(Welcker Αἰσχύλ. Τριλογ. σελ. 212 κλ.). Τὰ πλησίον τῆς ἐν Ἀρ-
γολίδι Ναυπλίας σπήλαια ὠνομάζοντο λαβύρινθοι (Στράβ. Π. 6.)
καὶ τοιαῦτα σχεδὸν ἦσαν οἱ παρὰ τῶν ἀρχαίων ὠνομάζομενοι λαβύ-
ρινθοι ὅλοι περιγράφονται πάντοτε ἐν μέρει ἢ ὅλως ὑπὸ τῆν γῆν
ὄντες.

Ο ἀρχαιότερος καὶ ἐπισημότερος Λαβύρινθος ἦτον ὁ τῆς Αἰγύ-
πτου, εὐρισκόμενος πέραν τῆς Μοίριδος Ἀίμνης. οὐχὶ μακρὰν τῆς
Κροκοδείλουπόλεως (Ἀρσινόης), ἐν τῆ σημερινῇ ἐπαρχίᾳ Φαϊούμ. Ὁ
Ἡρόδοτος (B. 148) ἀποδίδει τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς δωδε-
κάρχους (περὶ τὸ 650 π. Χ). Ο Π. Μέλας (Α. 9) εἰς τὸν Ψαμμήτιχον
μόνον. Ἄλλαι δὲ μάλλον πιθαναὶ μαρτυρίαι ἀνάγουσι τὴν κατα-
σκευὴν αὐτοῦ εἰς πολὺ ἀρχαιότεραν ἐποχὴν (Πλιν. Η. Ν. XXXVI.
13. Διόδ. Σικ. Α. 61, 89. Στράβ. ΙΖ. Ι. σελ. 454 κλ. 458). Τὸ
οἰκοδόμημα τοῦτο, ὑπέριπτον κατὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ αὐτῶν τῶν πυ-
ραμίδων, περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἡροδοτοῦ καὶ τοῦ Πλινίου (ἀνωτ.).
Ἔῃχε 3000 θαλάμους· 1500 ὑπὸ τῆν γῆν καὶ τοσοῦτους ἐπ' αὐτῆν,
ὅλον δὲ περιεκλείετο ὑπὸ τοίχου, διηρείτο εἰς αὐλάς, ἐκάστη τῶν
ὀποίων περιεσφιζέτο ὑπὸ κίωνων ἐκ λευκοῦ λίθου. Κατὰ τοὺς χρο-
νούς τοῦ Διοδώρου καὶ τοῦ Πλινίου ὁ Αἰγυπτιακὸς λαβύρινθος ἐσώ-
ζετο ἔτι. Τὰ εἰρηπία ὅμως, τὰ ὀποία ἐκλαμβάνουσιν οἱ σημερινοὶ
περιηγηταί, ὡς λείψανα τοῦ ἀρχαίου λαβυρινθοῦ, καὶ περιγράφουσιν
αὐτὰ, ὡς καὶ ὁ τόπος ἐνθα ταῦτα ὑπάρχουσι, δὲν συμφωνοῦσι πρὸς
τὰ παρὰ τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ
ἀναφερόμενα (Brittish- Mus. Egyptian. Antiq Vol. I. σελ. 54)
εἶναι ἔτι ἀμφισβητούμενον πρὸς τί ἐχρησίμευεν ὁ Λαβύρινθος οὗτος.
Ἰποθετούσι τινες τῶν συγγραφέων, ὅτι ἡ ὅλη διάταξις τῆς οἰκοδο-
μῆς ταύτης ἦτον συμβολικὴ παράστασις τοῦ ζωδιακοῦ καὶ τοῦ ἡ-
λιακοῦ συστήματος. Ὁ Ἡρόδοτος, ὅστις ἐπισκέφη τὸ ἄνω μέρος
τοῦ Λαβυρινθοῦ τούτου καὶ διήλθεν αὐτὸ, ἐμποδίσθη παρὰ τῶν
φυλάκων νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὑπόγειον μέρος. Τῷ εἶπον δὲ οὗτοι, ὅτι
ἐκεῖ ἦσαν ἐνταφιασμένοι οἱ βασιλεῖς, ὑφ' ὧν οἰκοδομήθη, καὶ οἱ
ἱεροὶ κροκόδειλοι.

Ο δεύτερος παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀναφερόμενος Λαβύρινθος ἦτον ὁ
ἐν Κρήτῃ πλησίον τῆς Κνωσοῦ. Λέγουσι ὅτι ἐκτίσεν αὐτὸν ὁ Δαί-
δαλος ἐκ διαταγῆς τοῦ Μίνως, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ
(Πλιν. καὶ Διόδ. ἀνωτ.). Ἀναφέρεται ὅτι ὁ Λαβύρινθος οὗτος ἦτον
ἐκατοντάκις μικρότερος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία
τοῦ Μινωταύρου. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μνη-
μονεύουσι πολλάκις τοῦ ἐν Κρήτῃ Λαβυρινθοῦ, οὐδεὶς δ' ἀναφέρει
ὅτι εἶδεν αὐτὸν ἰδίως ὀφθαλμοῖς, καὶ ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Διοδώρος
μαρτυροῦσι ῥητῶς, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν οὐδὲ ἔγνος τοῦ Λαβυ-
ρινθοῦ τούτου ἐσώζετό που, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ συμπε-
ράνη τις, πρὸς τί ἤθελε χρησιμεύσει οἰκοδομὴ τοιαύτη εἰς βασιλεία
τῆς Κρήτης, ἀριούνηται πάντες σχεδὸν οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς ὅλω-
σθαι τὴν ὑπαρξίν τεχνητοῦ Λαβυρινθοῦ ἐν Κρήτῃ. Ἡ ἰδέα αὕτη
ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τινων μαρτυριῶν αὐτῶν τῶν ἀρχαίων, καὶ
ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως μερῶν τινων τῆς νήσου Κρήτης. Ὁ συγγρα-
φεὺς τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολογικοῦ ὠνομάζει τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύριν-
θον ὄρος καὶ σπήλαιον ἐν αὐτῷ καὶ ὁ Εὐστάθιος (Ὀδυσ. λ.) ὠνο-
μάζει αὐτὸν ὑπόγειον σπήλαιον· τὰ αὐτὰ περίπου λέγουσι καὶ ἄλλοι

συγγραφεῖς ἀναφερόμενοι παρὰ τοῦ Μεουρσίου (Creta. σελ. 67. 69).
Τοιαῦτα μεγάλα σπήλαια ὑπάρχουσι πραγματικῶς εἰς μέρη τινὰ
τῆς Κρήτης, ἰδίως δὲ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Γόρτυνος. Πιθανόν
λοιπὸν ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοιοῦτου τινὸς σπηλαίου πλησίον τῆς Κνωσ-
σοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν γένεσιν τοῦ ἱστορήματος, ὅτι ἐκτίσθη
Λαβύρινθος ἐπὶ τῆς βραχέως τοῦ Μίνως κ.τ.λ. (ἴδ. Walpole's tra-
vels σελ. 402. κλ. Hockh. Creta I. σελ. 56 κλ.)

Τρίτος Λαβύρινθος, τοῦ ὀποίου ἡ κατασκευὴ ἀνήκει εἰς ἱστορικῶ-
τέραν ἐποχὴν, ἦτον ὁ ἐν τῇ νήσῳ Λήμῳ. Τούτον ἤρχισεν ὁ ἐξ Αἰ-
γίνης ἀρχιτέκτων Σμίλης, καὶ ἐτελείωσεν ὁ Ροίκος καὶ Διοδώρος ὁ
Σάμιος περὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα (Πλιν. ἀνωτ.) ὡς πρὸς τὴν
σκυασιαν ὠμοίαιζε τῷ ἐν Αἰγύπτῳ, διεκρίνετο δὲ ἀπὸ τούτου μό-
νον διότι εἶχε περισσοτέρους κίονας. Λείψανα τούτου ἐσώζοντο
ἐπὶ Πλινίου. εἶναι δὲ ἀβέβαιον εἰάν ὁ Λαβύρινθος οὗτος ἐχρησίμευεν
ὡς ναὸς τῶν Καβείρων, ἢ εἶχε σχέσιν πρὸς ὑπονομοποιητικὰς τέχνας.
(Walcker. Αἰσχύλ. τριλ. ἀνωτ.).

Καὶ ἐν Σάμῳ ὑπῆρχεν ὁμοίως Λαβύρινθος, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοδώ-
ρου, τοῦ συνεργασθέντος καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐν Λήμῳ. Περὶ
τοῦ Λαβυρινθοῦ τούτου δὲν μᾶς ἀφῆσαν οἱ ἀρχαῖοι λεπτομερείας
(Πλιν. Η. Ν. XXXIV. 8).

Τελευταῖον, ὑπῆρχε καὶ ἐν Τυρρηνίᾳ (Ἐτρουρία) μυθώδης οἰκο-
δομὴ, τὴν ὀποίαν ὁ Πλίνιος ὠνομάζει Λαβύρινθον. Ἀναφέρουσιν ὅτι
ἦτον πλησίον τοῦ Καλουσίου ἢ Κλουσίου (Clusium) καὶ ὅτι ἦτον
τάφος τοῦ οἰκοδομησαμένου αὐτὸν βασιλέως Λάρου Πορσένα (1) ἄλ-
λ' οὐδεὶς συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι εἶδεν αὐτὸν ἢ λείψανα αὐτοῦ ποτε·
καὶ αὐτὸς ὁ Πλίνιος ἐκλαβὼν ὡς ὅλως μυθώδη τὴν ἀπαντηθεῖσαν
εἰς ἄλλον συγγραφέα παρ' αὐτοῦ περιγραφὴν, δὲν ἀναφέρει αὐτὴν
δι' ἰδίων λέξεων, ἀλλὰ παραθέτει τοὺς τοῦ Οὐάβρωνος λόγους, ὅστις
φαίνεται ἤκουσε τὰ περὶ τούτου πρὸς τῶν διηγουμένων παρόμοια
διηγήματα Τυρρηνῶν. Ἐρρέθη ὅτι μέρος αὐτοῦ ἦτον ὑπὸ γῆν καὶ
μέρος ἐπ' αὐτῆν ὅθεν καὶ ὠνομάσθη ὀρθῶς Λαβύρινθος· «ἀλλ' οἰκο-
δομὴ τοιαύτη, (λέγει ὁ Νισβοῦρ Hist. Bom. I. σελ. 130. σημ.
405) εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον πρᾶγμα, καὶ ἀνήκει εἰς τὰς Ἀρα-
βικὰς νύκτας».

—000—

Περὶ κίωνων καὶ λοιπῶν μερῶν τῶν ναῶν.

Τῶν κίωνων εἰσὶ τρεῖς κυρίως τάξεις ἢ κόσμοι· ὁ Δωρικός, ὁ
Ἴωνικός καὶ ὁ Κορινθιακός. Ὁ κίων τοῦ καθαρῶ, ἦτοι ἀρχαίου δωρι-
κοῦ κόσμου, δὲν ἔχει βάσιν, ἀλλ' ἵσταται ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου. Ὁ
στύλος (Scapus) τοῦ δωρικοῦ κίονος σύγκαιται, κατὰ τὸ μέγεθος
τοῦ κίονος, ἐξ ἐνός ἢ πλείοτέρων κυλίνδρων ἢ σπονδύλων, εἶναι δὲ συ-
νήθως ῥαβδωτός· ἤγουν ἔχει ῥαβδούς ἢ διαζύσματα. Ὁ συνήθης
ἀριθμὸς τῶν ῥαβδῶν τοῦ δωρικοῦ κίονος εἶναι 20, καὶ τοσαύτας ἔ-
χουσιν ὅλοι οἱ ἐν Ἀθήναις ναοί, ἐκτὸς τοῦ ἐν Σουνίῳ, τοῦ ὀποίου
οἱ κίονες ἔχουσι 16 μόνον διαζύσματα. Πολλὰ καὶ ἡ ῥαβδωσις τῶν
κίωνων δὲν εἶναι ἀποτελειωμένη, ὡς π. χ. εἰς τὸν ἐν Ραμνούντι
ναὸν καὶ εἰς τὴν στοᾶν τοῦ Θεορικοῦ. — Τὸ δωρικὸν κιονόκρανον (ἢ
κιοκράνον, ἐπίκρανον) ἔχει τρεῖς μέρη — τὸ ὑποτραχήλιον, ὅπῃ
ἐπίκειται ἐπὶ τοῦ κίονος, τὸν ἔχονον μετὰ τοῦ ἱμάντος ἢ κρῖκου καὶ

(1). Lar Porsena. Τὸ Lar, Lars (ἐλληνισθὲν ὑπὸ τοῦ Πλευρόργου) ἐν βίῳ Περικ.
16) Λάρης, καὶ ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνακείως (E. 21) Λάρος, ἦτον τιμαστικὸν ἐπί-
θετον πᾶν Τυρρηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὀποίου τὸ ἔλαβον καὶ οἱ Ῥωμαῖοι· ἔθεν καὶ ἀπαντᾷται
Lar Herminius, ὅστις ἦτον Ὑπατος τῷ 448 π. Χ. λέγουσι ὅτι ἐσώμασε παρὰ τοῖς
Τυρρηνοῖς, ὅτι τὸ παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς Lord. (val Max. de nomim et Praenom.
liv. II. 9 κλ.)

την πλίνθον η τον άβακα. Ο Ιωνικός κίον είναι μάλλον ευθαής και ισχνότερος του δωρικού, ύσταται δε επί σπείρας η βάσεως, ήτοι άπτικουργός η Ιωνικός. Ο στυλος είναι συνήθως βραδωτός, με 24 βρόχους, οι μεταξύ δε των βρόχων γωνίαι δεν είναι οξείαι, αλλά άμβλείαι η μάλλον πλατείαι. Το κίονκρανον έχει όμοίως ύποτραχήλιον και έχινον, αντί δε κρίνου έχει άστράγαλον λέσβιον και το άνω μέρος του κίονκράνου έχει άμφότερόθεν τας έλικας μετά των όφθαλμών· σιεπάζεται δε με λεπτήν πλίνθον η άβακα. — Ο Κορινθιογενής κίον είναι σχεδόν όμοιος τω Ιωνικώ, η δε κεφαλή ικανώς διαφέρει, ής το κυριώτερον μέρος είναι ο κάλαθος, εξ ου ούον αναφέρονται τα λοιπά μέρη.

Με τους κίονας αντίστοιχοι οι παραστάται, η όρθοστάται, ήγον αι παραστάδες η φρεΐαι, εις τας οποίας καταλήγουσιν οι τοίχοι.

Ο όρθοστάτης ύσταται επί βάσεως, και έχει όμοίως είδος τι κεφαλή· το επίκρανον η μέτωπον, του όποιου όμοως τα άρθρα είναι συνήθως άπλούστερα παρά τα των κίονκράνων, και όμοιάζουσι μάλλον μετά των γεισωμάτων η γεΐων.

Το πλευρόν, τοντέστιν ο κίβος του τοίχου, σύγκεται, εις τους πολυτελεστέρους ναούς, εκ μεγάλων τετραγωνικών λευκών λίθων, οι όποιοι καλούνται εις αυτό το σχήμα πλίνθοι· ένίοτε όμως ο τοίχος φκοδόμεται μόνον εκ λίθων άργών η και εκ λογάδων.

Τά επί των κίονων και των τοίχων επικείμενα μέρη, τα όποια άνίχνουσι την στέγην, ονομάζονται με γενικήν προσοχηρίαν θρηγκός.

Ο θρηγκός διαιρείται εις τρία μέρη, Α', τα έπιστύλια, δηλ. αι από κίονος επί κίονα διατείνουσαι δοκοί. Τα δύοριον έπιστύλιον είναι λείον και έχει μόνον προς τα άνω ταινίαν τινά, ύφ' ην, ύποκάτω των τριγύλων, είναι ο κανών με τας σταγόνας. Το Ιωνικόν και κορινθιακόν έπιστύλιον έχει δύο η συνήθως τρεις πλατείαι ταινίαι, και ύπερ ταύτας το κυμάτιον μετ' άστράγαλου· επί των έπιστυλιών επικείται η ζώνη, το διάζωμα η η ζωφόρος.

Η έξωτερική δωρική ζώνη η ζωφόρος, η ύπερ το περιστύλιον, σύγκεται εκ τριγύλων και μετωπών· και μία μόν τριγύλος κείται ύπερ έκαστον κίονα, η δε έξης ύπερ την μέσην του μεταστύλιου· έκάστη τριγύλος έχει τρεις μικρούς, και ονομάσθη ούτω από τας τρεις μεταξυ γυλάς. Μεταξυ των τριγύλων είναι αι μετόπα, ήτοι λείαι η με άνάγλυφα.

Η Ιωνική και η κορινθιακή ζώνη είναι συνεχής, και έχει η γλυπτά έργα (ζώα), ύβεν ζωφόρος, η σολιμους μόνον και άρθρα αρχιτεκτονικά, στεφανούται δε με κυμάτια.

—000—

Περί πυριτοκόνεως.

Η πυριτόκονος είναι άνάμιγμα νήτρου, θείου και άθρακος. Εάν αι αναφορκαί των Ιεραποστόλων ήναι πιστευταί, και αι πληροφορίαι των Ιστορικών της Κίνας αληθείαι, αι Κινέζοι πρώτοι έρεύρον και έτήρησαν την πυριτόκονον· παρά τούτων έλαβον γνώσιν αυτής έσως οι Άραβες· διότι τω 1331 οι μαυροσίοι έποίησαντο χρήσιν αυτής κατά της Αλικάντης, και βεβαίως, τω 1342, κατά της Αλγεΐρας. Τω 1250, οι Άραβες μετεχειρίσθησαν μίγμα τι προσόμειον τη πυριτοκόνει, κατά της παρ' αυτών πολιορκουμένης Λαμίας, και έσως έτι εν τινι ναυμαχία τω 1085.

Παρά τοις ευρωπαίοις· τα ίχνη της έρευρέσεως ταύτης είσιν έτι άρχαιότερα, διότι το έλληνικόν λεγόμενον πυρ, του όποιου έγένετο χρήσος το πρώτον εν έτει 608, πρόει να περιείχε τούλάχιστον νήτρον, νάφθη και πίσση μεμιγμένον, άφου δι' αυτού εξεσπενδονίζοντο πέτραι εκ μεταλλικών σωλίνων. Εν βιβλίω τινι, συνταγμένω κατά τον Θ' αιώνα υπό του Μάρκου Γράγγου, και διατηρουμένω νυν εν τη βιβλιοθήκη της Οξωνίας, εύρίσκειται μετ' ακριβείας περιγεγραμμένη η συνθεσις της πυριτοκόνεως. Εκ του ίδιου τούτου συγγράμματος εξάγεται, ότι είχον ήλη γνώσιν τότε οι ευρωπαίοι της χημικής συνθέσεως της ούσιας ταύτης. Ο εν έτει 1294 αποθανών Ρογγίος Βάικων έγένωσκεν ήδη την δύναμιν του νήτρου του άποτελείν κρότον, ότε ένειθετο εις αυτό πυρ. Κατά την κοινήν φήμην, μοναχός τις, ονόματι Berthold Schwartz, ζών εν Μαιόνη περί τα τέλη του ΙΓ' αιώνος και τας άρχάς του ΙΔ' ανέκλυψε την δύναμιν ην έχει η πυριτόκονος, περιερίζομένη και έμπορομένη, του να άποθη βραχά σώματα. Σκευάζων ούτος άλχημικά πειράματα, είχε θέσει έντός όλμου το μίγμα τούτο, εμπει-

σάντος δε τυχαίως εν αυτώ σπιθήρας, ήδε μετ' έπιπέσεως εις άνεμινάθη ο ύπερος εις τον άέρα. Άλλαι δε παραδόσεις άποδιδουσι την έρευρέσιν ταύτην εις τον εκ Κολωνίας Κωνσταντίνον Αντίλκιον.

Όπως ποτ' αν ή, η πυριτόκονος δεν εισήχθη ένγενεΐς την πολεμικήν πρὸ του 1350. τα δε περι κανονίων εν ταις μάχαις της Κρέσης (1346) και Πικταλίας λεγόμενα, και εν Άλλαις έτι άρχαιοτέροις, προέκυψαν εκ των διαφόρων σημασιών της λέξεως Κανόνιον.

Εις τα περι του θλαστρού της Νυρεμβέργης λεγόμενα, αναφέρεται και η πυριτόκονος. Τω δε 1360, το βουλευτήριον της Λουβίκης ένεπρήσθη, ένεκα της άσυνεΐας των κατασκευαζόντων πυριτόκονων. Τω 1365, ο Μαργαβός της Μισνίας είχε πυροβάλον. Μετ' όλίγη δε έτη η εν πολέμω χρήσις της πυριτοκόνεως έγένετο κοινή καθ' άπασαν την Ευρώπην. Όθεν τα πρώτα ίχνη της έρευρέσεως ταύτης άνερίσκονται εν Γερμανία, αν και άλλα τινα έθνη έχουσι επί της τιμης ταύτης αξιώσεις.

Αί άναλογίαι των εν τω μίγματι τούτω έμβολών είναι διάφοροι παρά τοις διαφόροις έθνεσιν· εις τους εν Πρωσσία πυριτομούλους θέτουσιν 75 μέρη νήτρου, 11 1/2 θείου και 13 1/2 άθρακος εις την σύνθεσιν της πυριτοκόνεως. Εις την Γαλλίαν, 75 μέρη νήτρου, 12 1/2 θείου και 12 1/2 άθρακος, και αλλαχού άλλως.

—000—

Το σιδηρούν προσωπίειον.

Όνομάζεται ούτω άγνωστός τις φυλακισμένος κατά τον ΙΖ' αιώνα περι του όποιου εγράφησαν πολλά υπό έπιστολήν συγγραφένον, άγνωσθέντων διά πολλών εικασιών να όρίσασιν, τίς ήν ούτος ο τήν κοινήν περιέργειαν τοσοούτον διερεθίσας. Ο άνήρ ούτος ήτον μετρίου άναστήματος και την ύβην ευγενής και ώραιότατος· άπήχθη κατά το 1662 μ. Χ. έτος μετά μείστις μουσικότητος και περιφύλαξεως εις το φρούριον Ριγνιεράλ (Rigneral), διοικητής του όποιου ήτον ο Σαιντ Μάρς (1). Κατά την όδοιπορίαν έφερε προσωπίειον εκ μαύρου μεταξοπίτλου, και ήτο διατεταγμένον να τον θανατώσωσιν άμα ήθελεν άποπειραθῆ να άποκαλύψη ένυτών· τω 1686 μετεφέρθη υπό του Σαιντ Μάρς εις την νέσον της άγίας Μαργαρίτας, με τας αυτας ασυτηράς προφυλάξεις. Ο Μαρκήσιος Λουδοά ύπήχθη προς έπισκεψήν του, και ώμίλησε προς αυτον Ισταμένος και μετ' έπιπλής εύλαθείας και σεβασμού· ο ίδιος διοικητής παρέθετο τας λοπάδας και τα πινάκια επί της τραπέζης, και εύσεβάτως απέχώρει κλειών την θύραν, της οποίας την κλειδα έκρατάε αυτός μόνος. Αναφέρουσαν ότι ήμέραν τινά εγραψεν ο φυλακισμένος, διά μαχαίριδιον, επί άργυρού τρυβλίου τι, και έβρισχεν αυτό εκ του παραθύρου προς πλοίαριον, ήγκυροβολημένον πλησιέστατα εις τον πύργον· αλιεύς τις λαβών αυτό έφερεν εις τον διοικητήν· ούτος δε έκπλαγείς ήρώτησεν τον αλιέα, αν άνέγνωσε τα επί του τρυβλίου γεγραμμένα, η αν άλλος τις είδε τούτο. Δεν γνωρίζω να άναγνώσκω, άπεκριθη ο αλιεύς, ουδ' άλλος τις είδεν αυτό, διότι την στιγμήν ταύτην το εύρον έκρατήθη μολοντούτο επί τινας ήμέρας ο αλιεύς, και όταν ο διοικητής απέλυσεν αυτον, τω είπεν, ύπαγε, είσαι πολύ εύτυχής διότι δεν ήξεύρεις γραμματα (2). Αναδειχθείς ο Σαιντ Μάρς διοικητής της Βασιλείας τω 1698, έφερε μετ' ένυτου εις αυτην τον φυλακισμένον, πάλιν υπό προσωπίειον· ένταυθα τω έδόθησαν προς οικισιν καλώς εύπρεπισμένα δωμάτια, πολύ διαφέροντα από τα των άλλων εν τη φυλακή ταύτη καθειργμένων δυστυχών. Δεν έπετρέπετο εις αυτον να διαβαίνη την αυλήν, και ουδέ ένώπιον του Ιατρού τω ήτον συγγωρημένον· ν' αφαιρη το προσωπίειον άλλως δε περιεπιστούντο αυτον μετά μείστις προσοχής, και τίποτε άρ' όσα εξήτει δεν τω ήνοιοντο. Ηγάπα λεπτούρεψις χιτώνας και έπεμελείτο πολύ τον σωματικόν του καλλωπισμόν· και η άνταρσή του ήτον πολύ έπιμελημένη· διεσκέδαζε δε άναγνώσκων η κιθαρίων. Ο Ιατρός της Βασιλείας ανέφερεν ότι ο άγνωστος ούτος άνδρως ήτον θαυμασίας κατασκευής,

(1) Η χρονολογία αυτή φέρει πολλήν εις τους έρευνήτας της ύπερίσεως ταύτης δυσκολίαν, διότι ο Σαιντ Μάρς διοικητής της Ριγνιεράλ άφου ο κατά το 1664 ζεκα. 20 μ. Χ. κρατηθείς Φουέτος (Fouquet) έφυλακίσθη εν αυτώ.
(2) Άλλοτε μοναχός τις ίδιον λεπτήν ύποκείμενον άμυλά· τυλιγμένον και από το ίδιον παραθύρον ήβρισχεν, επί του όποιου είχε γραφή ο φυλακισμένος, έλαβεν αυτό και το έφερεν εις τον Σαιντ Μάρς, ούτος δε λαβών αυτό εξήτασεν ασυτηράς τον μοναχόν μη είχεν άναγνώρη τι επί του ύποκείμενου, αν και ήρνήθη ο μοναχός, εύρίθην μολοντούτο μετά δύο ήμέρας νεκρός επί της κλίτης του.

Περί της κοινής Αλώπεκος.

Το πασίγνωστον τούτο και πάντων των σαρκοφάγων ζώων το πανοργώτατον και πολυμηχανώτατον εύρίσκειται πανταχού της γης. Των ιδιοτήτων της τούτων χρήσιν ποιείται και προς την έκλογήν της κατοικίας της, και προς την συλλήψιν της προς διατροφήν λείας της. Άνάκει ζωολογικός εις την κλάσιν των σπονδυλιωτών, εις το γένος των σαρκοφάγων, την φυλήν των δακτυλοβατών και το είδος των κυνών. Ένεκα δε της μακρας και ύτανωστος ούρας, του όζυτέου σχηματισμού του στόματος, της νυκτοψίας, της μικροτέρας πλαγιότητος των άνω τομείων οδόντων, της δυσώδους άπορροής και του τρόπου της φωλευσεώς της, κατατάσσεται υπό των ζωολόγων εις χωριστήν ύποδιαίρεσιν του εις υ ύπάγετα είδους. Όλα τα είδη των άλωπέκων είναι επίσης διλόφρονα, λαίμαργα και άρπαλέα· ήδονται δε μάλλιστα εις την βοράν πτηνών και μικρών τετραπόδων· παρά πάντων δε τούτων μισούνται και άπιστρέφονται. Αι άλώπεκες διακολώτατα τιθασεύονται, και αν μικραί και άρτίτοιχοι συλληφθώσι· ένεκα δε των παρ' αυτών προσεννομένων ζημιών, κυνηγούνται άδιαλείπτως υπό των κτηνοτρόφων και γιωργών. Είναι ούχι μόνον πολέμοι ασπυνοδοι παντός είδους όρνιθων και κατοικίδιων ζώων, αλλά και καρπών πινων, και των ώων και του μέλιτος λυμενώνες ολέθριοι, και εν γένει πολυειδώς και πολυτρόπος εις την άγροτικήν οικονομίαν όσον δύναται έπιζήμοι. Η κοινή της Εύρώπης· αλώπεκ' επιδεικνύει πολλήν νομοσύνην, όταν πρόκηται να καταβροχθή μικρούς δασύποδας (κουλέκια) εν αυτή τη τρώγλη των. Δεν εισέρχεται εις αυτην διά της όπης, διότι χρειάζεται να σκάψη κάμποσον μήκος, διά να εύρήνη αυτην και να εισέλθη· αλλ' ακολουθούσα διά του βλέμματος εξώθεν την κατάδασιν αυτών, μεριτσού φθάτωσιν εν τω σκηνώματι αυτών, και άνορττούσα τότε την άνω τούτου έπικειμένην γην καταπίπτει επ' αυτών και τα καταβιβρώσκει. Τον ίδιον δε αυτης φωλεόν έχει ούτω διατεταγμένον ώστε να παρέχη αυτη την δυνατήν άρπαλίαν· κατασκευάζει αυτον υπό σκληρών έδαφος η υπό ριζας δένδρων κ. λ. και καταρτίζει αυτον με άρμόδιας εξόδους, να άποδιόρραση δι' αυτών εν καιρῷ άνύγνου. Η αλώπεκ' είναι εκ των ζώων, όν η θήρα παρέχει τέρψιν τοις κυνηγοις. Διωκομένη αυτη καταφεύγει εις τον φωλεόν της συνήθως, και εισχωρούσα μέχρι του πυθμένος ήρμετι, τότε στέλλεται κατ' αυτης κυνηγητικός κύων· εάν η οικισις αυτης ήναι υπό πέτραν η ρίζαν δένδρου, διαφεύγει τον έπικειμένον κίνδυνον, διότι ο κύων δεν κατορθώνει τίποτε, ως μη δυνάμενος να άνορξή αυτην· όταν δε, ως γενικώς γίνεται, της έμποδισθῆ η εις τον φωλεόν είσοδος, τ' προς σωτηριαν αυτης στρατηγήματα και στροφαί είναι ποικίλα. Έπιζήτει πάντοτε τα μάλλον δασύδη μέρη της χώρας, και τας τρίβους αυτης ποιείται μεταξυ άκανθών και βίων. Τρέχει κατ' εύθειαν πρὸ των θρηρευτικών κυνών, και ούχι μακράν αυτών. Καταλαμβανόμενη δε μάχεται πεισματωδώς.

Η όφρησις της Αλώπεκος είναι όζυτάτη· το μεν θέρος είναι σιωπηλή συνήθως, τον χειμώνα δε ύλακται δινηκεώς. Οι της ίαπωνίας γηγενείς κάτοικοι πιστεύουσιν ότι η αλώπεκ' έμψυχούται υπό του δικόλου· και τα συγγράμματα αυτών είναι πλήρη παραδόξων περι αυτης ιστορημάτων.

Εκτός της κοινής ταύτης αλώπεκος ύπάρχουσιν εις τα βόρεια μέρη της Ασίας και εις την Αμερικανή διασπορα άλλα είδη, παραλλάσσοντα ταύτης εις πολλά· θέλωμεν δε περι τούτων πραγματευθῆ εν τοις έπομένοις.

Τα εισοδήματα της επισκοπικής εκκλησίας εν Αγγλία, αναβαίνουσιν εις δραχ. 213,712,000. Η ποσότης αυτη διανέμεται άνίσως μεταξυ 2 Αρχιεπισκόπων, 25 Επισκόπων και 10,500 άλλων κληρικών· έπομεν άνίσως, διότι εκ του ποσού τούτου οι εν ενεργεία έφημέριοι λαμβάνουσιν 9,000,000. δραχ. μόνον, τα δ' άλλα 204,000,000 διανέμονται μεταξυ των άνωτέρων αξιωματικών του κλήρου. Λογαριάζει τις, ότι εάν ελάμβανεν έτήσιον μισθόν έκαστος έζη· μέρος μικράς ένορίας δραχ. 7,000. Μεγάλης 28,060. Πας επισκοπος 90,000 και οι άρχιεπίσκοποι άνά 220,000, ήθελον χρειασθῆ μόνον διά τας μισθοδοσίας ταύτας· 60,000,000, και ήθελον περισσεύει έτησίως 150,000,000 δραχ. της οποίας τώρα άπολαμβάνουν κληρικοί, μηδεν σχεδόν ποιούντες.

είχεν επιδερμίδα λεπτήν, χροιάν δε μάλλον πελιδνήν· ο δυστυχής ούτος άπέθωσε την 19 Νοεμβρίου 1703, περι την δεκάτην έσπερινήν ώραν, χωρίς να ύποσθῆ νόσον δεινήν εκηδέσθη την έπιούσαν, 4 μ. μ. ώραν, εν τω κοιμητηρίω του άγίου Παύλου — ήν δε, ως λέγουσιν, δεσ κατέλυσε το ζην, έως 60 έτών, αν και εις το μαρτυρικόν της άσθενείας του, εν φ' μνημονεύεται υπό το όνομα Μαρθιόλης (Marthioli), αναφέρεται ως τεστοσκονταπενταετής. Αμέσως μετά τον θάνατόν του έδόθη διαταγή να παραδοθώσιν εις το πυρ όλα όσα μετεχειρίζετο σκεύη και ιμάτια· το άσθένταμα των δωματιών εις δ' διετρίβεν άφρέθη, και εκ νέου έχρησθησαν οι τοίχοι άνερευνηθώσιν· και οι κίραμοι της στέγης, μη τυχόν είχε κακωμένον ύπ' αυτους· έπιστολήν περι έκυτου. Ιστορικοί αναφέρουσιν ότι κατ' έκείνην την εποχήν, ότε ο άνήρ ούτος έκρατείτο, δεν έλειψεν από την Ευρώπην ούδεις έπίσημοι άνδρως, και έντοσοούτω είναι άναντιβρότον, ότι ούτος ήν σημαντικόν τι πρόσωπον· το είδος και η εύλάβεια τα όποια έδειξε προς αυτον ο Μαρκήσιος Λουδοά παρουσιασθείς, άποδεικνύουσιν ικανώς τούτο. Άπειροι δε εικασίαι έγένοντο περι της άνακαλύψεως του μυστηριώδους τούτου φυλακισμένου· ο Αζθόρδης, πρώτος θαλαμηπόλος Λουδοβίκου του XV, εις εν ο ήγεμών ούτος έδειξε διά πολλών την άκραν εμπιστοσύνην του, έρωτήσας ποτε περι τούτου αυτον, έλαβε παρά του βασιλέως της εξής άπάντησιν. • Αυτοίμαι αυτον, πλην η κρατήσις του θλάπνοσα μόνον αυτον, απαλλάττει πολλών δυστοχημάτων την Ευρώπην· αλλά δεν είναι δυνατόν να μάθη τις είναι. η Και αυτος ούτος ο Βασιλεύς· δεν είχε μάθει την ιστορίαν του σιδηρού προσωπίειου, παρά μετά την ένηλικιότητά του, και εις ουδένα ένεπιστεύθη το μυστήριον αυτου. Ο Πεκέτος, συγγραφεύς των άποκρύφων άπομνημονευμάτων, πρώτος έπειράθη να άρη το καλύπτον τον μυστηριώδη φυλακισμένον κίλημα· εις το σύγγραμμα αυτου, δημοσιευθέν τω 1745, ισχυρίζεται, ότι ούτος ήτον ο κόμης Βερμανδοά, όστις έφυλακίσθη, διότι έβράβισε τον Δωρζινον· αλλ' ως γνωστόν, ο κόμης Βερμανδοά άπέβισε τω 1683 εις την πολιορκίαν της Κουρτραίας (Courtraï) ο Αλχαγγής· Χανσέλις, εν τινι έπιστολή του προς τον Φρεζανω, πειράται να άποδείξη ότι ο άγνωστος ήτον ο δούξ Βωρρόδιος, περι του όποιου είχον ψευδώς αναφέρει ότι έρονεύθη θήθεν εν τη πολιορκία της Κρήτης. Ο δε Σαιντ Φοά έπεχείρισε κατά το 1768 ν' άποδείξη, ότι ο περι ουδ' ο λόγος ήτον ο δούξ Νομμάουθ, περι του όποιου έπεκράτει υίέα ότι έκρατομήθη εν Λονδίω, αλλ' όστις είχεν ύπεκράγει έπιτηδεύσας την τιμωρίαν αυτην· ο Πνευματικός των εν Βασιλίαις κρατούμενων, από της 3 10 θρίου 1745—1764 Π. Γριφρέτος εξήτασας τας διαφόρους ταύτας γνώμας εις την πραγματείαν αυτου, περι των άποδείξεων των προς βεβαίωσιν της αληθείας της ιστορίας συνταίνουσων, εν κεφαλαίω ιδ' άποφαίνεται ότι κατά πάναν πιθανότητα ο κρατούμενος ήτον ο Κόμης Βερμανδοά· Ο Βολταίρος πάλιν απέδειξεν (Dict Phil. εν λ. Ana. anecdotes) ότι ουδεις των άνατερομένων ήτον ο άγνωστος άνδρως, αλλά δεν λέγει και τις ήν ούτος· προσθήει δε ότι ε ο συγγραφεύς του άβρου τούτου γνώσεως κάλλιον του Γριφρέτου τα περι του ύποκειμένου αυτου, αλλά δεν θέλει να είρη τι πλέον περι αυτου. • Ο Βολταίρος· έγένωσκεν άδιστάκτως, ότι είχε διαδοθῆ φήμη, ότι ο φυλακισμένος ήτον Κόμης τις Γιρολάμος Μάγνης η Ματινίλης, πρωθυπουργός του Λουκός της Μαντούης, όστις μετεφέρθη εκ Τουρίνου τω 1685, η μάλλον τω 1679, κατά διαταγήν της Κυβερνήσεως των Βερσαλλιών, διότι ήτον φόβος, μη διά της έπιτηδεότητός του ούτος ήθελον παρεμβάλει εμπόδια εις τας μεταξυ αυτης και της αυλής του Πεδεμοντιού ενεργουσίας διαπραγματεύσεως· ο Δελόρτιος, εν τη εις Παρισίους τω 1825 δημοσιευθείση ιστορία αυτου, περι του σιδηρού προσωπίειου, ύποστηρίζει ώσαύτως την γνώμην ταύτην, ουχ' ήτον δε και ο Λουτεύσις άναφέρων περι αυτης, τω 1789, εν τη έτη έπιστολή της συλλογήςσεως ουτου άνταποκρίσεως, και πάλιν τω 1806 εις τα· άπομνημονεύματα ήσυχίαν άγρονος περιηγητού· τομ. 11 σελ. 204—210. και δύο άλλου συγγραφεύς εν έτει 1801 και 1802, διατείνονται να ισχυροποιήσωσι την προικυθείσαν ιδέαν, διά πολλών άποδείξεων. Ο Αββάτης Σουλαβίης, εκδότης των άπομνημονευμάτων του στρατηγού Ριγελίου· παρένεργεν εν αυτους (τομ 111 σελ. 75) ιστορίαν του σιδηρού προσωπίειου, γραφείσαν υπό του φίλακος αυτου·

(η συνήθεια και το τέλεις εις το επ. γύλλιον.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Α. Μ. ὁ Σειθαστός ἡμῶν Βασιλεὺς κηδόμενος τῆς εὐμερείας τῶν πιστῶν αὐτοῦ ὑπκόων, καὶ περὶ πλείστων ποιούμενος τὰ συμφέροντα αὐτῶν, ἐργάζεται ἐνδελεχῶς καὶ συντόμως μετὰ τῶν Κ. Κ. ὑπουργῶν ἐπὶ διαφόρων ὑποθέσεων ταῦτα ἀφροσῶν, οὐτε χροῦ, οὐδὲ κόπων, οὐδὲ τῆς πολυτίμου αὐτοῦ υγείας φειδόμενος. Ἡ ὄντως Βασιλικὴ τῆς Μεγαλειότητος Του ψυχὴ θεωρεῖ ἥτις τοιοῦτος λόγου ἀξία ταῦτα ὡς πρὸς τὸ καλὸν τοῦ ἔθνους. Ἡ διανοητικὴ καὶ ὑλικὴ προκοπὴ τοῦ ὑποίου ὑπῆρξεν ἀείποτε τὸ μόνον καὶ κύριον μέλημα τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Προχθὲς ἐχειροτονήθη ἐν τάξει καὶ παρατάξει, ἐν τῇ ναφῇ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, ὁ Κ. Ἀβράμιος Ἀναργύρου, ἀνὴρ εὐσεβὴς καὶ καθαρὸς κάρδιος ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἀπέρχεται δὲ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἀγιωτάτην αὐτοῦ ἐπισκοπὴν, ἵνα πομπῶς ὡς ἀληθῆς ποιμὴν τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁρθόδοξον πλήρωμα, τὸ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Πανιερότητος τοῦ ὑπαγόμενον.

— Δι' Ὑ. Β. διατάγματα διορίσθησαν, δῆμαρχος μὲν Αἰγίνης ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς αὐτῆς Κ. Γ. Λογιωτατίδης, πρῶτος δὲ πᾶρεδρος ὁ Κ. Ι. Γ. Οἰκονομίδης νέος εὐπαιδευτος καὶ εὐπατρίδης τῆς νήσου· δευτερος ὁ Κ. Ιω. Λογοθέτης, χρηματίας ἄλλοτε δῆμαρχος, καὶ τρίτος ὁ Κ. Γ. Σακελλίων, ἀνὴρ τοῦ ἀγῶνος.

— Πολλοὶ δανεζόμενοι βιβλία ἐκ τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης λησμονοῦσι νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰ ἐγκαίρως· θέλοντες δ' ἄλλοι νὰ συμβουλευθῶσιν ἐπιτοπίως, δὲν εὐρίσκουσιν αὐτὰ ἐν αὐτῇ. Εἶναι δανεζόμενοι ἐξῶ ἕως 2000 τόμοι· ἐγένετο κατάχρησις τῆς συγκαταβάσεως καὶ εὐγενείας τοῦ θέλοντος ἐτοιμῶς νὰ εὐκολύνῃ τοὺς χρεῖαν ἔχοντας ἀξιότιμου Κυρίου Κ. Τυπάλδου ἐφόρου αὐτῆς, εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ὑπόληψιν καὶ τὰς ἐνεργείας τοῦ ὑποίου ὁφείλεται, κατὰ μέγα μέρος ὁ πλουτισμὸς, τοῦ καταστήματος τούτου. Εἶναι καλὸν τὰ βιβλία, ὅσων ἔχει ἐν μόνον ἀντίτυπον ἢ βιβλιοθήκην, νὰ μὴ δανεζῶνται ἐπὶ οὐδενὶ λόγῳ· ἐπὶ τῶν τοιούτων δὲν πρέπει οὐδεὶς νὰ ἔχη προνόμιον.

— Διορίσθησαν ἐπαξίως καθηγηταὶ ἔκτακτοι τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ Ὄθωνείου Πανεπιστημίου οἱ Κ. Κ. Μιλτιάδης Βενιζέλος καὶ Θ. Ἀφεντούλης· διορίσθη ἔτι ὁ Κύριος Στέφανος Σταυρινάκης ἐφορος τοῦ ἀνατομικοῦ μουσείου· καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι διορισμοὶ ἔτυχον τῆς γενικῆς ἐπευφημίσεως. — Νέα καὶ τούτο ἀπόδειξις, ὅτι ὁ Κύριος ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, εἰς πάντα τοὺς παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντας διορισμοὺς, ὁδηγὸν ἔσχε μόνον τὴν ἀμεροληψίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην· ἢ ἱκανότης τῶν διορισθέντων ὑπῆρξε παρ' αὐτῷ ἢ μόνον σύστασις καὶ οὐδὲν ἄλλο μέσον· δι' ὃ καὶ ἐπεδοκιμάσθησαν γενικῶς πᾶσαι αἱ πράξεις αὐτοῦ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς κλάδους τοῦ, ὃ διέπει, ὑπουργείου· τοῦθ' ἕνεκα καὶ ἐβραβεύθη παρὰ τοῦ τὰ πάντα κατ' ἀξίαν ἐκτιμῶντος Σεπτοῦ ἡμῶν Ἀνακτος, διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Ταῦτα δὲν ἐννοοῦσι μόνον οἱ τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον τοῦ τῆς πατρίδος προτάσσοντες, καὶ αὐτὸ μόνον καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ θεραινόντες.

— Ἐξεδόθη ἀρτίως, τύποις καὶ δαπάναις Α. Κορομηλά, ὁ δεύτερος τόμος τῆς Γενικῆς Ἱστορίας τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Κωνστ. Παπαρηγόπουλου, περιέχων τὴν μέσσην ἱστορίαν. Περὶ τῆς ἀξίας τοῦ συγγράμματος τούτου διέλαβον τὰ δέοντα συνοπτικῶς ἡμερησίως καὶ περιοδικῶς τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς ἄλλοδαπῆς. Ἐξαιρετικὴ κρίσιν φέρει ὁ μουσοληπτος συντάκτης τῆς εἰρηναίας ἡμερησίου τῆς Σφόδρης, περὶ τῆς βιβλιοῦ ταύτης καὶ τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῆς ὑπερ' ἄλλας ὁμοίας. Ὁ ἐπιτήδειος τῆς Ἱστορίας Ἰχνηυτὴς Κύριος Παπαρηγόπουλος ἐσπούδασε νὰ περιλάβῃ εἰς τὸ πόνημα αὐτοῦ, εὐσυνόπτως μὲν πλὴν εὐκρινῶς καὶ ἀκριβῶς, πάντα τὰ κυριώτερα τοῦ μέσου αἰῶνος γεγονότα. Διὰ τῶν παραθετομένων δὲ πηγῶν εὐκολύνει πολλὸν τὸν πολυπράγμονα ἀναγνώστην. Εἰς πολλὰ ἀσαφῆ καὶ ἀμφιβαλλόμενα ζητήματα ἐπιφέρει οὐκ ὀλίγον φῶς, καὶ πολλαχοῦ ἀναδεικνύεται νικητὴς διὰ λόγων ἀνακτιφῆτων. Τὸ βιβλίον τυπούμενον, ὡς παρὰ πολλοὺς εἴθισται, ἤθελεν ἀποτελέσει δύο τοὐλάχιστον τόμους ὀγκώδεις· Ἀλλὰ διὰ τῆς, περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδειότητος τοῦ ὁ Κ. Κορομηλάς ἐπέτυχεν νὰ περιστελλῇ τὴν πολλὴν αὐτὴν ὕλην εἰς ἓνα μόνον τόμον, καὶ διὰ τοῦτο ὠρίσθη καὶ ἡ τιμὴ εἰς δραχμὰς — μόνον πέντε — ὥστε δύναται ν' ἀποκτήσῃ αὐτὸ καὶ οἱ πτωχότεροι τῶν σπουδα-

στῶν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι σύγγραμμα τοιοῦτο δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τῆν βιβλιοθήκην οὐδενὸς μαθητοῦ.

— Παρὰ τῷ Ἀδόλφῳ Νάστ πωλεῖται δραχμῶν ὀκτώ, βιβλίος ἐπιγραφόμενον — Ἄσματα δημοτικὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκδοθέντα, μετὰ μελέτης ἱστορικῆς περὶ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ Σπυρίδωνος Ζαμπελίου Λευκαδίου. — Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Νέᾳ Ἑλλάδι (ἀρ. 210) ἐκτεταμένον καὶ πλήρες κρίσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἄρθρον ὁ διδάκτωρ τῶν νομικῶν Κ. Ν. Σαρίπολος, διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀξίαν αὐτῆς. « εἶναι, λέγει, βιβλίος ἢ σπουδαιότητα τῆς ἰσως πασῶν, ὅσαι ἀπὸ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ γένους ἡμῶν συνεγράφησαν. »

— Ὁ Κ. Α. Κορομηλάς ἀνίγηκεν ἡμῖν, ὅτι ἔλαβε διὰ τοῦ τελευταίου γαλλικοῦ ταχυδρομείου τὴν εὐπολητοτέραν ἐπετηρίδα τῶν Παρισίων, διὰ τὸ 1853, καὶ τὰς συνοδουσῶσας αὐτὴν διασαφήσεις, ἅπερ καὶ ἐπέδειξεν ἡμῖν. Κατὰ ταῦτα δὲ θέλει ἐκδώσει μετ' οὐ πολὺ Ἑλληνικὴν ἐπετηρίδα καθωραϊσμένην εἰκόταις ποικίλαις ἐξ ἀντιγραφῆς τῶν παρισινῶν. Ὑπόσχηται ὁ ἐκδότης ταύτης ἀκριβεῖν ἐπιστημονικῶν εἰς τὰ περὶ νομητικῶν καὶ φάσεων τῆς Σελήνης, [καὶ τῶν ἐκλείψεων αὐτῆς τε καὶ τοῦ Ἡλίου· ἢ Ἑλληνικὴ ἐπετηρὶς θέλει περιλαμβάνει προφῆσεις ἐξ ἀστρολογικῶν παρατηρήσεων καὶ πείραν τῶν ἐγκοσμίων ἐξηγήσεις· περὶ τῆς πληρώσεως αὐτῶν δὲν ἐγγυᾶται, ὁ Κ. Κορομηλάς, ὅτι δὲν θέλει νὰ ἴηαι ἐξ ἐπαγγέλματος μ. Χ. προφήτης·

Ἐπιμαζῶν καὶ ἄλλοι πρὸς δημοσίευσιν ἐπετηρίδας, Καζαμίς, Χρονολόγια κτλ. ταῦτα θέλουσιν εἶναι διάφορα ὀνόματα, ἐκτὸς ἐκείνου διὰ τὸ ὅτι οὗτος ὁ περὶ χαρτοσήμου νόμος ὁρίζει σφραγίδος ἐπιθεσίαν. Ἐγκαίρως θέλομεν δημοσιεύσει τὰ περὶ αὐτῶν ἀνευ προλήψεως ἢ ἐπιχειρῆσε· εὐχόμεθα δὲ νὰ μὴ συμβῇ καὶ πάλιν ἢ κατ' ἔτος συνήθης ἐπετηριδομαχία, καὶ ἀμιλλα, τίς νὰ φανῇ τῶν ἄλλων προφητικώτερος ἐκ τῶν ἐκδοτῶν αὐτῶν, καὶ πάντα ταῦτα πρὸς . . κτλ.

— Δημοσιεύεται μετ' ἡμέρας ὀλίγας ὁ πρῶτος τόμος τοῦ Λεξικοῦ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης πρὸ πολλοῦ προσηλαθέντος ὑπὸ τοῦ Κυρίου Α. Καρπολά· ἀφιερῶνται δὲ εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Α. Ναπολέοντα, ἐπινεύσαντα εἰς τὴν περὶ τούτου αἵτησιν τοῦ ἐκδότου. Εἶπον ἡμῖν οἱ δυνάμενοι νὰ γνωρίζωσι τὰ περὶ τούτου, ὅτι τὸ λεξικὸν τοῦτο ὑποβλήθη εἰς τὴν κρίσιν τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλολογίας οὐ μόνον ἐνεκρίθη παρ' αὐτῆς ὡς ἀριστον, ἀλλὰ ἐγένετο συνηρομητῆς διὰ χίλια σώματα, ἕπερ ἔχουσιν ἀληθείας ταῦτα, συγχαιρομεν τὸν Κύριον Καρπολᾶν, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, καὶ τοὺς σπουδαστὰς τῆς γαλλικῆς γλώσσης· δι' ὃ μέλλουσι ν' ἀποκτήσωσι βοήθημα εἰς τὴν ἐμάθεισιν αὐτῆς.

— Ὁ Κ. Π. Π. Πέπης εἰς τῶν καλλιτέρων τοῦ κράτους δημοδιδασκάλων, διορίσθη αὐτῆς εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον Αἰγίνης, εἶχε παύσθαι πρὸ ὀλίγου, ἀγκιστρωθεὶς εἰς πολιτικὸν τι δέλεαρ. ἀκουσίως ὁ καλότυχος.

— Προχθὲς ἐκκηρύχθη ἡ λήξις τῆς β'. συνόδου τῆς γ'. περιόδου τῶν βουλευτικῶν σωμάτων, καὶ χθὲς ἡ ἐναρξίς τῆς γ'. συνόδου τῆς αὐτῆς περιόδου.

— Νέα ἄλλα οὐσιώδη δὲν ὑπάρχουν, οὔτε ἐξωτερικὰ, οὔτε ἐσωτερικὰ, διὰ τοῦτο δὲν δημοσιεύωμεν τοιαῦτα ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ· εἴμεθα δὲ εἰσθιαῖοι ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῆς ἐφημερίδος μας δὲν ἐνδιαφέρονται πολὺ εἰς τὸ νὰ μάθωσιν, ὅτι μετετέθη ὁ δέινα σταθμάρχης καὶ διορίσθη ὁ δέινα ὑποτελώνης ἢ ἐπιστάτης τοῦ σχολείου τῆς Σκιάθου κ.τ.λ.

— Παρακαλοῦμεν τοὺς ΚΚ. συντάκτας καὶ ἐκδότας τῶν τε πολιτικῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων, νὰ εὐχεστηθῶσι ν' ἀνταλλάσσωσι ταῦτα τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ, εἰ καὶ τὴν κατωτάτην βαθμίδα τοῦ περιοδικοῦ τύπου κατέχοντι· ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θέλουσιν ἀπαξιώσει ἡμᾶς, τῆς ἀπὸ πολλοῦ συνήθους γενομένης, φιλοφρονήσεως ταύτης μεταξὺ ἐκδοτῶν· θέλομεν δὲ γνωρίζαι αὐτοὺς, οὕτω ποιούσι, πολλὴν τὴν χάριν. Οἱ παραδεχθεῖσόμενοι τὴν πρότασίν μας θέλουσιν στέλλει τὰ φύλλα των εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Κ. Ι. Ἀγγελόπουλου, ἐν ὁδῷ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274· ἡμεῖς δὲ τὸ ἡμέτερον εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῶν.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐδδὸς Ἀθηνᾶς (ἀριθ. 274.)